

kázání Bystřička, Ružďka 6.11.2022 **Služebníci Boha Nejvyššího** (vstup 41, 2x 1. sloka)
introit: **Haleluja! Chvalte Hospodinovo jméno, chvalte je, Hospodinovi služebníci, kteří stojíte v Hospodinově domě, v nádvořích domu našeho Boha. Chvalte Hospodina, neboť Hospodin je dobrý, pějte žalmy jeho jménu, neboť je líbezný. (Žalm 135, 1-3)**

πίσην 58

modlitba

čtení: Izajáš 65, 8-14

πίσην 170

text kázání: Marek 10, 32-45

Milí přátelé, bratři a sestry,

na počátku **Bůh stvořil člověka k obrazu svému**. Už od Adama je ale, jak jistě víme, tento obraz narušený. Počmáraný. My lidé nejsme dokonalí, nemáme takovou lásku, jakou má Bůh. Rodíme se do tohoto světa bez Boha. Máme schopnost tu a tam milovat, to jistě, často ale jen ty, kteří milují nás. Máme navíc sklony někdy nenávidět, být naštvaní, hádaví, vzdorovití, neposlušní. Občas se umíme rozdat, být na druhé příjemní a milí, dovedeme ovšem být také povýšení, arogantní, zraňující své okolí, myslíme mnohdy na své pohodlí, sebestřední, sobečtí, lhoví.

V Pánu Ježíši ale dává Bůh do světa zcela nový obraz. Obraz, který není narušený hříchem. Máme před sebou Božího Syna plného lásky, pokory, máme před sebou služebníka oddaného svému Nebeskému Otci. **Máme před sebou Toho, který nám je nejen velkým vzorem, ale také Toho, který přichází, aby nás jako ty narušené obrazy alespoň trochu zrestauroval. Aby ty vybledlé a šedé barvy zase zářili tak, jak Malíř s velkým M původně plánoval.** Bůh těm, kteří přijímají Ježíše za svého Pána a Spasitele, **vkládá do nitra svého Ducha svatého.** Ducha lásky, pokoje, pokory a naděje. Bůh nám skrze svého Ducha dává poznávat svou lásku a uschopňuje nás k tomu, abychom byli lepšími lidmi, abychom se učili být pokornými, abychom nemysleli jen na sebe, abychom měli dokonce lásku i k nepřátelům, abychom dorůstali v služebníky pokoje. Tohle Duch svatý v nás může konat, pokud Mu to samozřejmě dovolíme.

A tak je tu otázka: Nakolik se nám to daří? A nakolik nás už změnilo evangelium? A jak sami sebe vnímáme ve vztahu vůči Bohu? Vnímáme se pouze jako Boží děti, o které se Bůh postará a musí se přece postarat? Nárokujeme si to? Anebo si uvědomujeme, že jsme i **služebníci Boha Nejvyššího?** Radíme se k těm, kteří chtějí jenom brát, anebo k těm, kteří chtějí i dávat? Patříme mezi ty, kteří si chtějí nechat soustavně sloužit, anebo jsme už dorostli k tomu, že sami máme být již těmi, kteří slouží? Abyste mě dobře pochopili, já nemám na mysli, že služebník je ten, kdo má nějakou službu ve sboru a kdo nemá, ten služebník není. Tak to není! Tady jde o to uvědomění si, že **celým způsobem svého života chci dobře sloužit Bohu a všechny věci dělat k Jeho slávě. A naopak svým životem Bohu nechci dělat ostudu a zarmucovat Ho.** Jaký je tedy rozdíl mezi služebníky Boha Nejvyššího a těmi, kteří si chtějí nechat sloužit? Četli jsme to u proroka Izajáše: Opravdoví služebníci jsou jak hrozny, ve kterých je sladká šťáva. O takové révě Hospodin řekne: **Nemař ji.** Réva, která ale plodí trpká pláňata, je k ničemu a odsouzena ke spálení. Líbí se náš život Bohu, chutná mu ovoce našich skutků sladce? Chutná i našemu okolí sladce. Anebo jsou to trpké plody? To další co Hospodin skrze ústa Izajášovy říká, **můj lid se mne bude dotazovat.** Opravdový služebník se ptá Boha, co má dělat, jak má jednat, kam má jít. Uvědomuje si, že už nepatří sám sobě, že patří Bohu a že chce jednat podle jeho vůle. Pán Ježíš k tomu říká v Janově evangeliu 12, 26: **„Kdo mě chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.“** Opravdový služebník je tedy tam, kde si přeje ho mít Pán. Jaká charakteristika je ale Izajášem řečena k těm, kteří **opouštějí Hospodina?** Ti, kteří **zapomínají na jeho svatou horu,** tzn., kteří Boha přestávají uctívat, přestávají chodit do společenství Božího lidu, dále tam je řečeno: Ti, kteří **strojí stůl pro bůžka štěstí,** tzn. jejich prioritou je hledat štěstí jinde, než u Pána, v penězích, v kariéře, v zábavě, v jiném vztahu nežli v manželském. Další charakteristika: Ti, kteří **pro bůžka osudu nalévají kořeněné víno.** To jsou ti, kteří nechtějí za svůj život nést zodpovědnost, kteří se nechtějí problémům postavit rozhodně a čelem, neřeší je, ale nechávají to plavat, však ono to nějak dopadne. To jsou ti, kteří místo dotazování Boha se vrhají do náruče vrtkavého osudu.

To další čteme v tom novozákonním příběhu. Pán Ježíš říká učedníkům, co ho čeká v Jeruzalémě: **„Hle, jdeme do Jeruzaléma a Syn člověka bude vydán velekněžím a zákoníkům; odsoudí ho na smrt a vydají pohanům, budou se mu posmívat, poplívají ho, zbičují a zabijí; a po třech dnech vstane.“** Ježíš zde tedy říká, že se blíží něco těžkého, že

bude trpět, ale dva učedníci, Jan a Jakub Zebedeovy, jakoby vůbec neslyšeli, co Ježíš prožívá. Jakoby vůbec nerozpoznali, o jak tíživou situaci tady jde. Řeší něco zcela jiného. Chtějí si rozdělit dobré posty. A zkouší to na Ježíše docela zálučně: „**Mistře, chtěli bychom, abys nám učinil, oč tě požádáme.**“ Vnímáte v tom jistý nátlak na Ježíše? Nárokování si něčeho? Kolik lidí dnes ve společnosti vytváří nátlak, kolik si vynucuje a nárokuje, co jim ani nepatří? A kolik lidí křičí, vy se ale přece o nás musíte postarat!?! A jaké jsou naše modlitby, bratři a sestry? **Učiň nám, Pane, oč tě požádáme, nejlépe hned?** Anebo se modlíme společně s Ježíšem, **ne má ale tvá vůle se staň?** Pán Ježíš se těch dvou učedníků ptá: „**Co chcete, abych vám učinil?**“ A oni odpovídají: „**Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici v tvé slávě.**“ Když nad tím přemýšlím, tak tito dva učedníci možná i věděli, která bije. A o to je to ještě horší! Honem rychle, než ten Ježíš zemře, honem, ať nám to tam nahoře domluví. Kolik takových hyen běhá po světě a nárokuje si v závěti, kde co? Kolik takových hyen čeká a nejradaši by už nečekalo?

Pán Ježíš odpoví učedníkům, že **udělovat místa po jeho pravici či levici není jeho věc; ta místa patří těm, jimž jsou připravena.**“ Ostatní učedníci se na ty dva zlobili. Otázka je ale proč se zlobili. Zlobili se proto, že si troufale a nehorázně chtějí zajistit teplá místa v Boží slávě? Anebo se na ně zlobí proto, že je v tom nárokování předběhli? Že by vlastně chtěli totéž? Pán Ježíš učedníkům dále říká, že takovéto smýšlení, nárokování si něčeho, sápaní se po moci zvláště nekalými prostředky je něco, co patří právě do obrazu padlého světa a padlého člověka. Člověka, který touží po moci, po bohatství, po slávě, který touží po tom, aby jemu bylo slouženo a aby o něj bylo postaráno. Aby se měl lépe na úkor druhých. I proto na této zemi byl dlouho otrokářský systém, i proto se stále i dnes mnozí snaží dostat k moci, okrádat druhé, aby měli víc, aby všem ukázali, že jsou něco víc než druzí. Ale není to jen o politicích a králích, setkáváme se s tím i v běžném životě. V práci, v rodinách. V sousedských vztazích. Jedni se povyšují nad druhé, oni přece znají tu pravdu, oni si zaslouží přece přízeň okolí, oni jsou ti, kteří chtějí panovat nad svým okolím, kterým má být slouženo.

Pokud, bratři a sestry, máme takové postoje, pak nejsme praví služebníci Boží. Pán Ježíš o pravém služebnictví říká něco zcela jiného. „**Víte, že ti, kdo platí u národů za první, nad nimi panují, a kdo jsou u nich velcí, utlačují je. Ne tak bude mezi vámi; ale kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech.**“ Jinými slovy služebník Kristův se vyznačuje tím, že má druhé za přednější, než sebe. Nepožaduje, aby mu druzí posloužili, ale sám hledá jak a komu posloužit. A to nejen na poli společnosti nebo církve, začíná to už v rodinách. A když je mu pak poslouženo? Pak je za to vděčný, bere to jako milost, ne jako samozřejmost. A to je veliký rozdíl. Je to veliký nárok? Ano je. Bez lásky se dělat nedá. Pokud ovšem **nemáme lásku a jsme jen dunící kov a zvučící zvon**, pak je to samozřejmě k zamyšlení, jak to máme s vírou a nakolik skutečně patříme Kristu. A alibismus typu, já nepotřebuji být prvním, nepotřebuji tedy být služebníkem všech je absurdní. Nad to vše ale naopak je služba, kterou křesťan nedělá na odiv, nýbrž v tichosti kdy **levice neví, co činí pravice.** A příklad nám dal sám náš Pá: „**Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.**“ Kéž se vyzbrojíme stejným postojem. Vždyť být dobrým a pravým služebníkem Kristovým přináší radost, dává smysl života, naplnění duše. Mluví o tom už Izajáš: **A tak toto praví Panovník Hospodin: „Hle, moji služebníci budou jíst, ostatní však budou hladovět. Hle, moji služebníci budou pít, ostatní však budou žíznit. Hle, moji služebníci se budou radovat, ostatní se budou stydět. Hle, moji služebníci budou plesat s pohodou v srdci, ostatní však pro bolest srdce budou křičet a pro trýzeň ducha kvílet.** Tak ať tedy nepatříme mezi ty kvílející a křičící, nýbrž mezi ty, kteří mají radostnou pohodu v srdci. Ať tedy jsme opravdovými Kristovými služebníky. Protože o těch Pán Ježíš nakonec říká: **Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce.** Následujme Krista a bude to požehnané. Amen. Modlitba píseň 711

Večeře Páně (písně 376, 377)

Slovo posláni: 2. Korintským 6, 1-10

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 394